

РЕШЕНИЕ

№ 4785

гр. София, 14.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1860** по описа за **2023** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК[ЕИК], представлявано заедно от изпълнителните директори С. С. П. и К. Д. К., чрез адв. М. Г., срещу Решение № 2226 от 20.06.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 1149/2022 г. на СРС, НО, 7 състав, с което е потвърдено НП № Р-10-55/03.02.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на касатора, на основание чл. 647, ал. 2 и чл. 644, ал. 2, предл. 2, вр. ал. 1, т. 2 КЗ, вр. §1, т. 51 от ДР на КЗ, е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. за извършено административно нарушение по чл. 108, ал. 1 КЗ.

В касационната жалба са изложени доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно тълкуване на материалния закон. Оспорва извода, че деянието е извършено в условията на повторност. Твърди, че налагането на санкция по реда на чл. 644, ал. 2 КЗ за нарушение по чл. 108 КЗ, поради наличие на предходно нарушение по чл. 107 КЗ (отм.), представлява правоприлагане вследствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. налагане на санкция по аналогия, което според ЗНА е недопустимо в административнонаказателното производство. Посочва, че неправилно в НП е наложена санкция за нарушение по квалифицирания състав на

административното нарушение, без в АУАН да са изложени фактите, довели до прилагането му, като се позовава на практика на АССГ в тази насока. Сочи приложимост на нормата на чл. 496 КЗ, а не както е приел АНО чл. 108 КЗ. Твърди, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението. Излага доводи за приложимост на чл. 28 ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 ЗАНН. Изразява искане за отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно – НП да бъде изменено, като се преквалифицира нарушението от чл. 644, ал. 2 КЗ на чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ и бъде наложена имуществена санкция в минимален размер.

Подадена е и частна жалба от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния му представител, срещу определение № 3452/15.11.2022 г., постановено по същото дело, с което е оставена без уважение подадена от процесуалния представител на заместник-председателя на КФН молба за допълване на съдебното решение в частта за разноските.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява. Не взема становище по подадената частна жалба.

Ответникът – заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, чрез процесуалния си представител, оспорва касационната жалба и поддържа частната жалба. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Софийска градска прокуратура в съдебно заседание се представлява от прокурор Ю., който дава заключение, че касационната жалба е неоснователна, а частната жалба – основателна.

Административен съд София – град, I касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: в КФН е постъпила жалба с вх. № 91-02-1380/23.12.2020 г. от Б. З. А. срещу ЗД „БУЛ ИНС“ АД, съдържаща оплакване за забавено произнасяне по предявена пред дружеството застрахователна претенция. Била извършена проверка чрез провеждане на кореспонденция между застрахователя и КФН. В хода на проверката е установено, че на 17.08.2020 г. в ЗД „БУЛ ИНС“ АД е заведена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение по повод увреждане на лек автомобил „Лексус“ с рег. [рег.номер на МПС] вследствие на ПТП на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, обективирана в застрахователна полица № ВG/02/120001892157, с период на покритие от 10.07.2020 г. до 09.07.2021 г. включително. На датата на завеждане на претенцията били представени и доказателства за установяване на претенцията по основание и размер,

включително бил извършен оглед на увредения автомобил със съставянето на опис и данни за банковата сметка, по която да бъде изплатено обезщетението. От застрахователното дружество са извършени допълнителни огледи на увредения автомобил на 25.08.2020 г. и 26.08.2020 г. След тази дата – 26.08.2020 г., не са изисквани други документи за установяване основанието и размера на претенцията по смисъла на чл. 106 КЗ. На 04.01.2021 г., след изтичане на срока по чл. 108, ал. 1 КЗ, ЗД „БУЛ ИНС“ АД се е произнесло по претенцията чрез изплащане на обезщетение. Прието е, че е нарушена разпоредбата на чл. 108, ал. 1 КЗ, поради което е съставен АУАН № Р-06-20/13.01.2021 г. срещу дружеството застраховател. Въз основа на АУАН е издадено НП № Р-10-55/03.02.2021 г., с което на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. При определяне на размера на санкцията АНО е отчетел, че нарушението, констатирано с АУАН, е извършено при условията на повторност по смисъла на §1, т. 51 от ДР на КЗ – в едногодишен срок от влизане в сила на НП № Р-10-821/17.09.2019 г. (влязло в сила на 16.03.2020 г., с което на ЗД „БУЛ ИНС“ АД е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108 КЗ.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е обжалваното пред настоящата съдебна инстанция решение № 2226 от 20.06.2022 г. по н.а.х.д. № 1149/2022 г., с което е потвърдено НП № Р-10-55/03.02.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“.

За да потвърди наказателното постановление, районният съд е обусловил изводи, че в административнонаказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и правилно е приложен материалният закон.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Районният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателства. Установено по делото е, че касаторът не е изпълнил законовото си задължение по чл. 108, ал. 1 КЗ да се произнесе в срок до 15 работни дни от представяне на всички доказателства по чл. 106 КЗ – в конкретния случай – 26.08.2020 г., но не по-късно от 17.09.2020 г., като определи и изплати размера на дължимо обезщетение или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащане по заявена щета. Това обстоятелство не се оспорва от застрахователното дружество. Нарушението е формално като не се изисква наличие на вина. Правилна е преценката на СРС за спазването на изискванията на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на наказателното постановление, както и на сроковете по чл. 34 ЗАНН.

По отношение на изложеното в касационната жалба, настоящата инстанция намира, че действително в акта за установяване на административно нарушение не е описано от фактическа страна нарушение, извършено при условията на повторност, но това обстоятелство не съставлява процесуален пропуск. Данни за повторност не са отразени в акта за установяване на административно нарушение, тъй като сред реквизитите му по чл. 42 ЗАНН няма такива за определяне на вида и размера на наказанието. Повторността е елемент от индивидуализацията на наказанието, поради което въвеждането ѝ за първи път в наказателното постановление не представлява съществено процесуално нарушение. Съгласно § 1, т. 51 ДР на КЗ „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. По преписката е приложено НП № Р – 10 – 821/17.09.2019 г., влязло в сила на 16.03.2020 г., с което

на същия застраховател е наложена имуществена санкция за нарушение на чл. 108, ал. 1 от КЗ. Процесното нарушение е извършено на 18.09.2020 г., т.е. в рамките на предвидения едногодишен срок, поради което безспорно се явява повторно.

В тази връзка, датата на извършване на нарушението е правилно определена – първият работен ден след изтичане на 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106 КЗ. Както бе посочено по-горе, всички документи, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията, са представени на 26.08.2020 г. От 27.08.2020 г. до 17.09.2020 г., включително, липсва произнасяне, поради което правилно датата 18.09.2020 г. (петък, работен ден) е посочена като дата на извършване на нарушението.

Неоснователен е доводът в жалбата на застрахователя, че правната квалификация в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496 и сл. към чл. 108 и сл. КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било правно значимо, в случай че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108 КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496 КЗ не е налице противоречие. Последната разпоредба представлява гаранция за защита правата на потребителите на застрахователни услуги, тъй като въвежда краен, определен срок, в рамките на който застрахователят е длъжен да се произнесе по предявените претенции. Разпоредбата е израз на засилена законодателна закрила и се отнася само за претенции по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Обратно, разпоредбата на чл. 108 КЗ се прилага при уреждане на претенции по всички видове застраховки. Следователно, съдът намира, че при предявена претенция по задължителна застраховка гражданска отговорност, застрахователят следва да се произнесе в срок 15 работни дни от представяне на доказателствата по чл. 106 КЗ, но не по-късно от три месеца от завеждането на претенцията. По тази причина двете разпоредби са допълващи, като чл. 496, ал. 1 и ал. 2 КЗ не съдържа специални правила, които да дерогира общите такива по чл. 108 КЗ. Наложено административно наказание към установения в закона минимум е преценено от СРС като съответно на генералната превенция по чл. 12 ЗАНН. Повторността изключва по презумпция твърдяната маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН и направеното в тази връзка искане от касатора е неоснователно. Мотивите в съдебното решение за неприложимост на чл. 28 ЗАНН се споделят от настоящия съдебен състав.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и законосъобразно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Съдът намира за неоснователна и частната жалба срещу определение № 3452/15.11.2022 г., с което е оставено без уважение искането на КФН за допълване на постановеното по делото решение в частта му за разноските.

Касационната инстанция изцяло споделя доводите на районния съд. В случая делото не се отличава с фактическа и правна сложност. Отделно от това, нарушителят не следва да бъде поставян в по-неблагоприятно положение по причини извън неговото процесуално поведение – в случая отмяна на въззивното решение на СРС, НО, 147 състав, поради допуснати процесуални нарушения, поради което определението, с което е оставено без уважение искането за допълване на решението в частта за

разноските, е правилно.

При този изход на спора и с оглед направеното искане от ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН във връзка с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2226 от 20.06.2022 г., постановено по н.а.х.д.№ 1149/2022 г. по описа на СРС, НО, 7 състав.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 3452/15.11.2022 г., постановено по н.а.х.д. № 1149/2022 г. по описа на СРС, НО, 7 състав.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС“ АД да заплати на КФН сумата от 100 лв. (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в настоящото производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.